

MN: Az elmúlt hetek történései után van értelme februárban viszszaemenni az Országgyűlésbe?

MÁ: Muszáj. Nem értek egyet azokkal az ellenzéki hangokkal, hogy ezek után nem éri meg visszaemenni. A parlament a politika egyik legfontosabb terepe, az utca a másik – a kettő kiegészíti egymást. Amit a parlamentben kell elérni, azt ott kell, amit az utcán, azt ott.

MN: Változott az ellenzék szereplői közötti viszony az elmúlt bő egy hónapban? Könnyebben hívják fel egymást?

MÁ: Sokat változott, pozitív értelemben. Nem azt értem ez alatt, hogy az életünk, a politikai tevékenységünk minden egyes lépését közösen hangoljuk össze. De legyen szó tüntetésről, egy megbeszélésről, az Alkotmánybírósághoz fordulásról, próbáljuk egymást nem gyengíteni, hanem a siker érdekében összeadni az erőinket. Ilyen értelemben a kapcsolat, a kooperáció élő dolog, és sokkal erősebb, mint eddig bármikor.

MN: Novemberben kikerült egy hangfelvétel az ismét kormánypárti Hír Tv-hez, amelyen Száva István azóta már lemondott jobbkios képviselő maga dicsekszik el a párt májusi kongresszusán, hogy előző este lezsírozott, majd leütött egy nőt egy szórakozóhelyen. Ezt az váltotta ki Szávaiból, hogy lenácizták. Ön mire gondolt először, amikor meghallotta ezt a felvételt?

MÁ: Nagyon nem örültem. Tudtam, innen kezdve a Jobbikkal kapcsolatos legfontosabb hír ez lesz. Miután beszéltem Szávaival

MEGFENYEGETVE

A múlt héten Mirkóczki Ádám halálos fenyegetést kapott – a hírt több orgánium is szemlélte. Mi vitte rá, hogy a pártközpontba érkezett névtelen levelet komolyan vegye, és feljelentést tegyen? – kérdezem a képviselőtől. „Ez nem a klasszikusnak mondható, megöllek, te szeméti típusú fenyegetés volt. Egy gépelt, A4-es oldalnyi anyagból van szó, amelyben olyan információk voltak összeszedve rólam, amelyek bár nyilvánosan elérhetők, de látható, hogy valaki ennek-annak azért részletesen utánanézett. Ráadásul a családomat is belekeverték. Úgy láttam, ez kimeríti a Btk. hatályos rendelkezéseit, ilyenkor hivatalból kötelességem feljelentést tenni.”

és olyanokkal, akik jelen voltak az esetenél, tudtam, hogy semmi ilyen nem történt. Őt érte egy verbális támadás, és azzal az ügy ott véget is ért. Hogy utólag ő miért mondott olyat, ami meg sem történt, azt nem tudom. Tény, Száva hibát követett el.

MN: Az eset kapcsán a Jobbikról is levonható pár következtetés. Az például, hogy a pártban egy kongresszusi szünetben, zárt körben hogyan lehet beszélni. És ebbe, úgy tűnik, a habzó zsidózás még mindig belefér, 2018-ban is.

MÁ: Az a helyzet, hogy hallottam már nem jobbkios ellenzéki képviselőket a dohányzóban durván cigányozni, amikor például a saját választókerületi tapasztalataikról beszéltek. És az nem vicc volt... Egyértelmű, hogy ez hiba volt, de Száva nem antiszemita, nem rasszista. Voltak ilyen emberek a tagságban, nem is egy, de ők már nincsenek velünk.

MN: Van a történetnek egy másik szála is. Valaki felvette azt a beszélgetést, majd eljuttatta a megfelelő helyre. Tudják, ki volt az illető?

MÁ: Sejtjük, de nem tudjuk bizonyítani. Az illető, akit épp emiatt nem akarok megnevezni, nyilván tagadná, hogy ő lett volna. Felvenni két dolog miatt szoktak magánbeszélgetéseket. Zsarolás miatt – ez itt nem volt –, vagy azért, hogy azt később eladják valakinek. Ez utóbbi történhetett. Egyébként az illetőt – aki hónapok óta nincs a Jobbikkal kapcsolatban – a Hír Tv-s adásban fel lehet ismerni, tehát még annyira sem voltak hálásak neki, hogy eltorzítsák a hangját.

MN: Lehetnek még kompromittáló anyagok a Jobbik ellen?

MÁ: Nem tudom. Fogalmam sincs, hány ember járkal diktafonnal a zsebében. De mindegy is.

MN: Hogy lenne mindegy, ha egyenként szedik le a Jobbik képviselőit?

MÁ: Ennek ma már nincs hatása a pártra. Egyeseknek lehet ez kellemetlen, de emiatt nem fog nőni a másik oldal támogatottsága, és a miénk sem csökkenni. A magyar társadalom ingerküszöbe magasabb lett.

MN: Ellenzéki párt vagy állellenzéki párt a Mi Hazánk?

MÁ: Nem minősítem őket. Kiléptek a Jobbikból, az útjaink elváltak, részemről itt lezárult ez a fejezet.

MN: 2008-ban lépett be a Jobbikba...

MÁ: Igen.

MN: Ön szerint mi a legnagyobb különbség a mostani és az akkori Jobbik közt?

MÁ: A Fidesz megtanította nekünk, hogy miért fontos a demokrácia. A kormánypártnak „köszönhetően” mára közös nevezőre jutott az ellenzék abban, hogy vannak normák, keretek, amelyeket senki nem léphet át. És a Fidesz

megmutatta, hogy 2006 és 2010 között miben gondolkodtunk politikailag hibásan. Nem szégyen elismerni, hogy hibáztunk, ahogy a bocsánatkérés sem az.

MN: Volt olyan mondata, amit ma már bán?

MÁ: Biztos, hogy volt, igen. Még úgy is, hogy én a kevésbé radikális oldalhoz tartoztam, és a pártban mindig furcsán néztek, amikor mondtam, hogy ELTE, szociológia szak. Ott végeztem, és emiatt volt egy tudásom arról, hogyan lehet gondolkodni más-ként is a világról, mint a nemzeti radikális oldalon. Ez a háttér viszonylag kevés embernek volt meg nálunk. Paradox, de engem éppen az ELTE terelt a Jobbikhoz.

MN: Hogyan?

MÁ: Sok egyéb mellett például a cigánykérdés kapcsán nem tettsztem, hogy olyan budapesti értelmiségiek, tanárok mondanak markáns, „megcáfolhatatlan” véleményeket, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy Dél-Hevesben miként néz ki ez a mindennapokban. Én viszont tudtam, ott éltem egy kis faluban. Azt éreztem, hogy annak, amit a vizsgákra meg kellett tanulni, nincs köze a valósághoz. Vitatkozni velük nem lehetett. Úgy voltam akkoriban, hogy ha ez a liberális gondolkodás, akkor nekem attól a legmesszebb van a helyem.

MN: És megtalálta. Viszont éppen az előbb fejtette ki, mennyi tévedésük volt, arról nem is beszélve, hogy hány embert megbélyeztek vagy éppen megfélemlítettek.

MÁ: Így van, és ugyanez ment fordítva, az se volt rendben. Ma már úgy látom, hogy valahol a kettő közt van az igazság. Vona mondta sok évvel ezelőtt, hogy amíg nem tudunk kilépni az előítéleteinkből, addig nincs jövőnk. Hogyha egyszer kormányra kerülünk, akkor le kell ülni a hazai zsidósággal, a cigánysággal, foglalni kell az ügyekkel, ugyanúgy, mint minden más magyar állampolgár és társadalmi csoport esetében. Akkor – kérdezte Vona – mit mondtok majd nekik? Hogy el lehet innen menni? Ezt a gondolatot sokan megértették, de persze voltak olyanok is, akik nem.

Nagy Gergely Miklós

ÉLET ÉS
IRODALOM

VEGYE A LAPOT!

Kozák Márton:

Az EP-választás és a magyar szabadság listája

Halmi Gábor: A jogállami gondolkodás csapdája

Gadó Gábor: Számvevők szolgálatban

Lukácsi Béla: Nemzeti áltudomány

Darvas Béla:

Az emberi csiravonal átfogalmazása

Pénteken keresse a hirdaparusoknál, vagy fizesse elő! Tel.: 06/1-210-5149

SZÜKSÉGÜNK VAN EGYMÁSRA!

MAGYAR
BRANDS